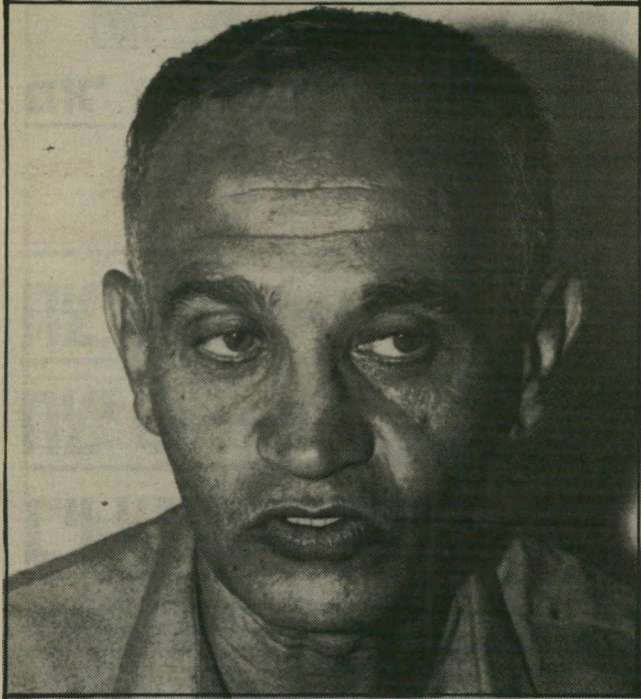

"אני אניף אותך כמו טיל!" אמר השופט לעורך-דין

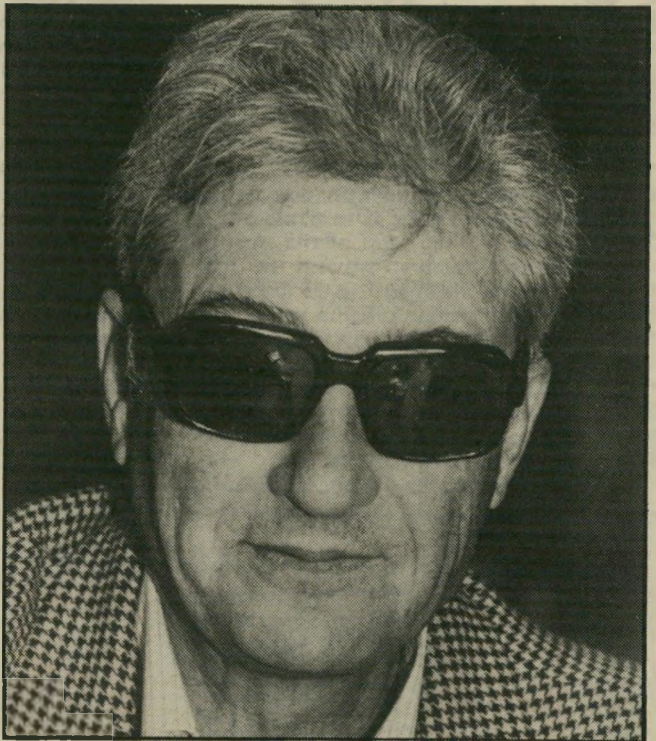

מרקליט לוינגר
אם לא תפסיק לדבר...

לסיעון כי הנתבעת היא רמאית. אך אפילו שגיתי בטענתי זו, אין זה מצדיק התנהגות של אלימות מילולית ותגובה חריפה כזאת, כפי שהפגין נגדי

עורך-דין על טיל

עורך-הדין מרדכי לוינגר לפני השופט המחוזי שאול אלוני, בבית-המשפט בתל-אביב. כתב עורך-הדין לוינגר בתלונה, שהגיש נגד השופט אלוני

שופט מחוזי אלוני
יד בתוחה, אצבע שניה קדימה

צריכי-כוביציאה מהארץ. שניתן נגד אשה שנתבעה להחזיר 16 אלף דולר, שהוציאה במירמה מלקוחות של עורך-הדין לוינגר. כאשר הרגיש לוינגר את מעשי המירמה של האשה, הפסיק, לדבריו, השופט את סיעונו, הרים את ידו כשהיא פתוחה, והצביע באצבעו השנייה לעבר עורך-הדין. השופט צעק עליו: "אם לא תפסיק לדבר, אניף אותך כמו טיל!"

נגדמתי מהתנהגותו האלימה של השופט אלוני... היתה לי הצדקה

עבורה, ולאט-לאט שילמה ירדנה כ" 16 אלף דולר, מבלי שקיבלה דבר בתמורה. כאשר אחיה הפצוע חזר ארצה מניו-יורק, התביישה ירדנה לספר לו על הבלש ששכרה, והמשיכה לשלם כסף ללא תוצאות.

ביולי השנה נתן בנה של רגזה, משה שוורץ, אישור לירדנה כי היא איננה חייבת לו כספים נוספים. הוא הוצג על-ידי רגזה כאחד משני הכלשים שנשלחו לחפש את השודדים. אולם גם אחרי קבלת אישור זה המשיכה רגזה לדרוש כסף, וטענה כי שותפו של בנה מאיים, שובר עציצים, ומבקש את הכסף שירדנה חייבת לו עדיין.

המישטרה חוזרת

כמיסגרת תביעה זו הגיש עורך-הדין לוינגר גם בקשה לאסור את יציאתה של רגזה מהארץ. התקרית עם השופט אלוני קרתה יום אחד בלבד לפני שהמישטרה עצרה את רגזה בחשד לעבירות של מירמה, אחרי שירדנה התלוננה במישטרה. רגזה נעצרה לשלושה ימים על-ידי השופטת דבורה ברלינר, ואחר-כך שוחררה. עורך-הדין לוינגר טוען כי כל מה שאמר בדבר המירמה של רגזה לפני השופט אלוני נטען למחרת על-ידי המישטרה, בבקשה לעצור את רגזה. אלוני, כשפוט, מנע מלהתראיין או מלהגיב לעיתונות, ולכן ימסר בוודאי את תגובתו על הפרשה ישר לשר המישטרה.

ראשונית — בני שאל ואמר לי כי השופט אלוני ביוה את כבוד בית-המשפט, וכיצד מצפה שופט כזה לכבוד מצד האזרחים?

שוד בניו-יורק

האשה, שאותה כינה לוינגר רמאית, היא ורדה ("רוזה") שוורץ, אשה כבת 50, שנתבעה על-ידי לקוחות של לוינגר, ירדנה עובדיה, להחזרת 16 אלף דולר שהוציאה ממנה במירמה. שתי הנשים הכירו זו את זו כאשר ביקרה ירדנה בבית-חולים לפני כשנה, ופגשה שם את רגזה, שעבדה כאחות. למרות הברלי הגילים שביניהן (ירדנה צעירה מרגזה בעשרים שנה) התיידדו השתיים, וירדנה ראתה באשה המבוגרת ממנה יועצת ואשת-סוד. ירדנה היא חברה בכורסת-היהלומים בארץ, ואחיה הוא סוחר-היהלומים בניו-יורק. בנובמבר שעבר הותקף אחיה של ירדנה בניו-יורק. שדרו ממנו באימרי אקרה סכום עצום של כסף. במהלך השוד נפצע האח ואושפו בבית-חולים. כאשר שמעה ירדנה על השוד ועל פציעת אחיה, מיהרה להתייעץ בחברת תה טובה. להפתעתה, הציעה לה רגזה מייד לעזור בגילוי השודדים. אין לך מה לדאוג, אמרה לה האשה, אני אמצא לך את השודדים! יש לי בלש פרטי בשם נתן. הוא מצא את בתי, שנעלמה לפני עשר שנים בפולין. הוא ימצא גם את השודדים בניו-יורק! הבלש הפרטי ררש כספים עבור

שאני מנקה, אבל אני שאלתי אותה אם אבא שלה לא עושה שום דבר חוץ מלנקות — כותבת מוסיקה, לומדת? או היא אמרה לי: נכון, אבל את כל הזמן מנקה! זה הפליא אותי, זה הצחיק אותי.

היא רואה בי אבא רגילה. זה לא עושה רושם על הילדים שאמא עובדת, זה יומיומי כזה.

● להלחין זו פרנסה טובה?
תלוי איפה. אם זה באמריקה — כן. כאן זה לא מספיק כדי להתפרנס. צריך לעשות גם עבודות נוספות — לנגן, לתזמר, להפיק, להופיע. יכולתי להתפרנס טוב מהופעות.

● בין המלחינים בארץ אין הרבה נשים.
אני לא יודעת למה. לא ברור. באמריקה יש נשים.

המתמדות, אז כל דבר זה איחס. הוא מתעניין בג'אז, או הכל איחס חוץ מג'אז. גם אני חושבת שג'אז או אולי המוסיקה הכי מעניינת שיש, אבל יש עוד דברים.

● את לא חושבת שהם גאים בך?
אני מקווה. רוב הילדים גאים בהררם שלהם.

● הם גאים שאת מפורסמת?
כן.

● את עושה?
כן, בטח.

● את משמיעה להם את הד מנגינות?
לא. לילד הייתי משמיעה, כי הוא מאוהב מוסיקאלי, אבל הוא בתקופת

המוסיקאלי. אני לא חושבת שזה מבטיח חיים מאושרים, ילדו כמיוחד טוב. גם לא להיפך. שכל אחר יעשה מה שבראש שלו. שיהיו בני-אדם, ובן שיא הכנות: לא איכפת לי מה הם יעשו, פשוט לא איכפת לי. אני לא יודעת אם הם יהיו מוסיקאים. הם מוסיקאליים.

● ושניהם מנגנים?
כן, אבל הרבה ילדים ישראלים מנגנים, ויפה. אין להם משמעות בעיניי אם זו מוסיקה.

● הם מתעניינים במה שאת עושה?
כן, בטח.

● את משמיעה להם את הד מנגינות?
לא. לילד הייתי משמיעה, כי הוא מאוהב מוסיקאלי, אבל הוא בתקופת

● אין לך בראש איזה שיר את הכי אוהבת?
לא. אני לא אניד לך הכי, אבל אני כמיוחד אוהבת את בוא בשלום.

● לקח לך זמן לחשוב, כי לא חשבת על זה אף פעם?
לא, כי אין אחד שאני הכי-אוהבת. היום יש לי הרגשה מיוחדת לשיר הזה, אבל מחרתיים זה יכול להיות שיר אחר שאני ארגיש לגביו הכי-כחי. זה דבר דינאמי, אצלי דברים הם לא קבועים. דברים משתנים, גם השקפות-עולם. אני לא נעולה על שום דבר.

● קורה לפעמים שאת שר מעת שיר שלך והוא לא נראה לך?

לא שהוא נראה לי לא מוצלח, אבל נראה משונה שאני עשיתי את הדבר הזה. לא שהוא רע או טוב, אלא שזה זר לי. כמו איזה חבר או איוו חברה או אהבה, אני אומרת: "זה מה שאהבתי פעם? זו אני?" כל מיני דברים שעשיתי נראים לי זרים.

● יש כאלה שאת לא מכירה אותם?
לא, מה פיתאום? אני מכירה כל תו שכתבתי וכל תו לתיזמור שכתבתי — וכתבתי מאות תיזמורים לתיזמורת גדולה. את הדברים שלי אני זוכרת מצויין. אין דברים שאני מתביישת ש'עשיתי אותם, אבל יש דברים שאני ביקורתית לגביהם. וחוז' מזה, תמיד עושים שגיאות. אני לא נבהלת מזה ואני לא מתכחשת.

● כמה שירים כתבת? כמה מאות.
● לכולם יש מילים? כן.
● זה חשוב למלחין שידעו שהוא כתב את המוסיקה? לרעתי לא, זה מין אגרטרם.
● אבל זה חלק מכל המי-שחק הזה, לא?
זה לא ישנה אם ירדעו שזו אני או לא.

● זה לא חשוב לך? עובדה שהוצאתי ספר, אבל זה לא צריך להיות חשוב, חשוב שיאהבו את המנגינות, את המוסיקה.
● אבל לא חשוב לך שיאהבו מנגינה שיוודעים שהיא שלך?
זה נעים לי, אבל במיקצוע תמיד יודעים. אולי זה כן חשוב למלחין, זה נותן לו חיזוקים. זה מעורר אותי, אחרת למה אנחנו מוציאים ספרים? זה אגרטרם.

יורם טהרלב אמר לי שכל תביעה זה אגרטרם, כל סוג של כתיבה זה חשיפה, אז זה צד נוסף ואני לא יודעת אם הוא הכרחי למלחין. חשוב שיאהבו את המנגינות ושהומרים יאהבו לשיר את זה ושנאשים יאהבו להאזין לזה. זה הכי-חשוב.

● אבל זה לא מעליב אותך בשלא יודעים ששירי מסויים הוא שלך? או בשאומרים ש'הוא של מישהו אחר?
לא. אין בזה עלבון כשמישהו לא יודע, אני גם לא יודעת מה שכל אחר אחר כתב. יש המון דברים שאני לא יודעת.

● את רוצה שהילדים שלך יהיו מוסיקאים?
שניים מנגנים.

● וזה מעצמם, או שאת רחפת אותם?
זה מעצמם. נופים בי שאני לא שצריך לעודד. אני מעודדת אותם שהם טובים, אבל אני לא יכולה לדחוף, כי זה נגד האופי שלי. לפעמים אולי הייתי רוצה להיות קצת יותר האמא המעודדת. אני לא יודעת אם זה דבר טוב. כשהילדה משמיעה לי, אני אומרת לה אם זה טוב או לא, וכשהם מביעים רצון לעשות משהו או ללמוד משהו חדש, אני מעודדת.

● זה שימח אותך?
אני מרוצה. אם הוא יגיד שהוא רוצה ללמוד מחשב, זה ישמח אותי באותה מידה. אין לי העדפה לתחום העולם הזה 2505